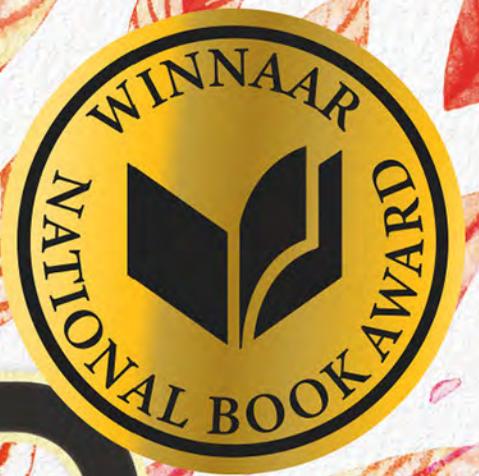

ROBIN BENWAY

WER
van de
BOOM

Wat bepaalt wie je bent?

Van Robin Benway verscheen bij De Fontein:

Bonustrack

Girlpower

Spy girl (Spy girl 1)

Code rood (Spy girl 2)

Emmy & Olivier

Ver van de boom

Voor mijn broer
Bedankt dat je mijn bungeebuddy bent

Vallen

Grace had nooit echt over het schoolgala nagedacht.

Ze wist dat ze zou gaan, dat wel. Ze had gedacht dat ze zich samen met haar beste vriendin Janie zou aankleden en dat ze samen hun haar zouden laten doen. Haar moeder zou haar best doen om rustig te blijven en zich niet te veel op te winden, maar intussen zou ze Grace' vader de goede, dure camera laten opladen – niet de iPhone – en dan zou Grace op de foto gaan met Max, die al iets meer dan een jaar haar vriendje was.

Hij zou er geweldig uitzien in zijn smoking – gehoord, natuurlijk, want wat moest Max met een smoking in zijn kast? – en ze wist niet of ze zouden gaan schuifelen of gewoon met iedereen zouden gaan kletsen of wat dan ook. Ze ging helemaal nergens van uit. Ze dacht gewoon dat het zou gebeuren en dat het superleuk zou worden.

Op die manier dacht Grace over alles in haar leven. Het gala was gewoon een van die dingen waarvan ze wist dat ze die zou meemaken. Ze zette er verder geen vraagtekens bij.

En daarom was het zo verrassend dat ze op de avond van het feest uiteindelijk geen galajurk droeg, niet af en toe een slokje uit Max' drankflacon nam en niet met Janie danste ter-

wijl ze melige foto's van elkaar maakten. In plaats daarvan lag ze in St. Catherine's Hospital in een verloskamer, met haar voeten in beugels in plaats van in hoge hakken, en bracht ze haar dochter ter wereld.

Het duurde vrij lang voordat Grace doorhad dat ze zwanger was. Als ze vroeger een realityprogramma op tv zag, riep ze altijd naar het scherm: 'Hoe kon je nou níet weten dat je zwanger was!' wanneer de acteurs weer zo'n ongelofelijk scenario naspeelden. Karma, dacht Grace later, had haar wat dat betreft mooi te grazen genomen. Maar haar menstruatie was altijd onregelmatig geweest, dus dat hielp al niet. En toen ze last kreeg van ochtendmisselijkheid heerste er toevallig net griep op school, dus dat was slag twee. Pas toen haar favoriete spijkerbroek te strak begon te zitten in week 12 (waarvan ze toen nog niet wist dat het week 12 was) begon ze te vermoeden dat er iets niet klopte. En pas in week 13 (zie eerdere opmerking over week 12) liet ze zich door haar vriendje Max met de auto naar een winkel twintig minuten verderop brengen, waar ze geen bekenden zouden tegenkomen, om daar twee zwangerschapstesten te kopen.

Zwangerschapstesten bleken duur te zijn. Zo duur zelfs dat Max in de rij op zijn mobiel moest kijken of er wel genoeg op zijn rekening stond.

Tegen de tijd dat Grace beseftte wat er aan de hand was, zat ze al op de vijfde dag van het tweede trimester.

De baby was zo groot als een perzik. Dat had Grace geogeld.

Na die dag wist Grace dat ze de perzik – Peach – niet zou houden. Ze wist dat het niet kón. Na schooltijd had ze een baantje in een boetiek waar voornamelijk vrouwen kwamen die

veertig jaar ouder waren dan zij en die haar ‘lieverd’ noemden. Ze verdiende niet bepaald genoeg om een baby groot te brengen.

Het probleem was niet eens dat baby’s huilten of stonken of spuugden of zo. Dat leek haar niet zo erg. Maar ze hadden je *nó*dig. Peach zou Grace nodig hebben op een manier die Grace haar niet kon bieden. Meestal zat ze nu ’s avonds op haar kamer met haar handen op haar inmiddels ronde buik en zei ze: ‘Het spijt me, het spijt me’, als smeekbede en als boetedoening, want Grace was de eerste die Peach ooit nodig zou hebben en Grace vond nu al dat ze Peach in de steek liet.

Het adoptiebureau stuurde een dikke map met mogelijke gezinnen, die allemaal erg gretig uit hun ogen keken. Grace’ moeder en zij bekeken ze samen, alsof ze in een postordercatalogus zaten te shoppen.

Niemand was goed genoeg voor Peach. Niet de eventuele vader die op een hamster leek, of de moeder die al sinds 1992 hetzelfde kapsel had. Grace wees één gezin af omdat hun peuter haar een bijtertje leek, en nog een omdat ze nog nooit ten oosten van Colorado waren geweest. Zelf was ze óók nog nooit ten oosten van Colorado geweest, maar Peach verdiende beter. Ze verdiende meer. Ze verdiende bergbeklimmers, reizigers, mensen die voor het allerbeste van de hele wereld gingen, want Peach was zelf ook het allerbeste. Grace wilde onversaagde goudzoekers – want ze zouden iets van onschatbare waarde krijgen.

Catalina kwam oorspronkelijk uit Spanje en sprak vloeiend Spaans en Frans. Ze werkte voor een onlinemarketingbedrijf, maar had ook een foodblog en wilde op een dag een kookboek uitbrengen. Daniel was een website-ontwerper die vanuit huis werkte. Hij zou de eerste drie maanden thuisblijven

bij het kind, wat Grace behoorlijk dope vond. Ze hadden een labrador die Dolly heette, die haar lief en stom tegelijk leek.

Grace koos voor hen.

Ze had nooit last van schaamte, niet zolang ze Peach in haar buik had. Samen waren ze een klein team. Ze wandelden samen, sliepen samen en aten samen, en alles wat Grace deed had invloed op Peach. Ze keken veel tv op haar laptop en Grace vertelde haar over de programma's, over Catalina en Daniel, en ze zei dat ze het heel fijn bij hen zou krijgen.

Peach was de enige met wie Grace echt praatte. Al haar andere vriendinnen waren uit beeld verdwenen. Grace zag in hun ogen dat ze niet wisten wat ze over haar snel uitdijende buik moesten zeggen, dat ze opgelucht waren dat het Grace was en niet zichzelf die zwanger waren geraakt. Haar teamgenootjes van veldlopen hadden in het begin nog wel geprobeerd haar op de hoogte te houden; ze hadden het over wedstrijden en roddelden over andere teams. Maar Grace kon niet tegen het jaloeerse gevoel dat van binnenuit tegen haar huid drukte tot het leek alsof ze uit elkaar zou klappen. Na een tijdje werd het zelfs moeilijk om zwijgend te knikken en toen ze ophield met antwoord geven, hielden zij op met praten.

Als ze al bijna sliep en Peach tegen haar ribbenkast duwde alsof ze in haar veilige holletje wegkroop, voelde Grace soms dat haar moeder in de deuropening naar haar stond te kijken. Ze deed alsof ze niet merkte dat ze daar stond, en na een tijdje ging haar moeder dan weer weg.

Maar dan haar vader. Die kon bijna niet naar Grace kijken. Ze wist dat ze hem teleurgesteld had en dat hij nog wel van haar hield, maar dat Grace nu toch iemand anders voor hem was, en dat ze nooit meer de oude Grace zou worden. Hij had

vast het gevoel dat zijn dochter was ingeruild voor een nieuw model ('Nu met baby!'), een Grace 2.0.

Grace wist dat omdat het voor haarzelf ook zo voelde.

Grace was veertig weken en drie dagen zwanger toen de dag van het schoolgala aanbrak. Janie was blijven vragen of ze meeging, met een groepje vriendinnen of zo, wat misschien wel het domste en liefste was wat ze ooit tegen Grace had gezegd. Er klonk altijd iets verontschuldigends door in haar woorden, alsof ze wist dat ze iets verkeers ging zeggen, maar zich toch niet kon inhouden. Het wordt leuk! appte ze aan Grace, maar Grace reageerde niet.

Aan het begin van dat schooljaar was Grace niet met haar klasgenoten teruggegaan naar school. Ze was te zwanger, te bol, te uitgeput. Bovendien was er een risico dat ze op een dag midden in de scheikundeles weeën zou krijgen en haar hele klas een trauma zou bezorgen. Het besluit was niet echt een teleurstelling voor haar. Toen de zomervakantie was aangebroken had ze er al schoon genoeg van gehad om een bezienwaardigheid te zijn en zoveel ruimte in de gangen te krijgen dat ze zich niet eens meer kon herinneren wanneer de laatste keer was dat iemand haar had aangeraakt, zelfs per ongeluk.

Peach werd geboren om drie minuten over negen op de avond van het schoolgala, op hetzelfde moment dat Max tot koning van het bal werd gekroond. Want, dacht Grace bitter, jongens die meisjes zwanger maken zijn helden, maar meisjes die zwanger raken zijn sletten. Peach had Max maar mooi de loef afgestoken. Het was het eerste wat Grace' dochter deed en het was briljant. Het was alsof Peach wist dat ze de kroonprinses was en nu haar tiara kwam opeisen.

Peach kwam vlammend naar buiten, het was alsof Grace' he-

le lijf in brand stond. Er was oxytocine en een withete pijn die Grace' ruggengraat, ribben en heupen verschroeide. Haar moeder hield haar hand vast, veegde het haar van haar bezwete voorhoofd en vond het niet erg dat Grace haar 'mammie' noemde, net als toen ze vier was. Peach wurmde zich kronkelend en duwend uit haar naar buiten, alsof ze wist dat Grace maar een tijdelijk omhulsel voor haar was en dat haar echte ouders, Daniel en Catalina, buiten op haar zaten te wachten, klaar om Peach mee naar huis te nemen, naar haar echte leven.

Peach had een wereld te ontdekken, had mensen te zien, en met Grace was ze klaar.

Soms, als Grace zich 's avonds laat liet wegdrijven naar dat duistere plekje in haar hoofd, dacht ze dat het wel goed zou zijn gekomen als ze Peach maar niet had vastgehouden, als ze haar huid niet had gevoeld, niet aan haar hoofdje had gesnuffeld en niet had gezien dat ze Max' neus en Grace' donkere haar had. Maar de verpleegkundige had Grace gevraagd of ze het wilde en ze had geen acht geslagen op de bezorgde blik van haar moeder, die op haar lip stond te bijten. Grace had haar handen uitgestoken en Peach van de verpleegster overgenomen, en ze kon alleen maar zeggen dat Peach paste, dat ze op dezelfde manier in haar armen paste als ze onder haar ribbenkast had gepast, veilig en zachtjes genesteld. En ook al voelde Grace' lichaam aan als brandhout, het was alsof haar hoofd voor het eerst in tien maanden schoon was gespoeld.

Peach was perfect. Grace niet.

En Peach verdiende perfect.

Catalina en Daniel noemden haar natuurlijk geen Peach. Niemand wist van dat bijnaampje, behalve Grace. En Peach. Ze noemden haar Amelía Marie. Roepnaam Milly.

Ze hadden altijd gezegd dat het een open adoptie mocht zijn. Dat wilden ze graag, vooral Catalina. Stiekem dacht Grace dat Catalina zich een beetje schuldig voelde dat Peach haar baby zou worden. ‘We kunnen een bezoekenregeling afspreken,’ zei Catalina op een dag toen ze elkaar spraken op het adoptiebureau. ‘Of we sturen je foto’s. Wat jij het prettigst vindt, Grace.’

Maar nadat Peach – *Milly* – geboren was, vertrouwde Grace zichzelf niet. Ze kon zich niet voorstellen dat ze haar zou zien zonder haar mee terug te nemen. Vlak na de geboorte stuurde Grace van het soort adrenaline dat ze zich alleen bij olympische sporters had kunnen voorstellen, en ze zat al half klaar om op te springen, Peach onder haar arm te nemen en als een spits op de goal af te rennen. Ze zou wel een hele marathon met haar kunnen lopen, en ze wist beangstigend zeker dat ze Peach dan nooit meer terug zou brengen.

Grace kon zich het moment niet herinneren waarop ze Peach – *Milly* – aan Daniel en Catalina had gegeven. Het ene moment had haar dochter nog in haar armen gelegen en het volgende was ze weg, reed ze met vreemden bij haar vandaan, als de dochter van een ander, voor altijd verloren voor Grace.

Maar haar lichaam wist het nog. Dat had Peach ter wereld gebracht en het rouwde toen Grace thuiskwam uit het ziekenhuis. Ze deed haar slaapkamerdeur op slot en lag te kronkelen van ellende, smoorde haar huilbui in een kraamdekentje van Peach dat ze in haar vuist geklemd hield, en de snikken drukten zwaar op haar borst, op haar hart, en verpletterden haar vanbinnen. Ze had nu geen behoefte meer aan haar moeder. Deze pijn kon zij of konden de artsen niet laten verdwijnen. Grace’ lichaam kromde zich op het bed op een manier waarop het dat tijdens de bevalling niet had gedaan, met

kromgetrokken tenen en gebalde vuisten, alsof het maar niet kon begrijpen waar Peach gebleven was. Grace had Peach ter wereld gebracht, maar het was alsof Peach haar nu pas echt had verlaten. Ze was losgeslagen, ze dreef weg.

Grace bleef een tijdje op haar kamer. Na tien dagen raakte ze de tel kwijt.

Na twee weken in het donker liep ze de trap af en stoorde ze haar ouders bij het ontbijt. Ze staarden haar allebei aan alsof ze haar nooit eerder hadden gezien, en op een bepaalde manier was dat ook zo. Grace 3.0 ('Nu zonder baby!') was gearriveerd.

En toen sprak ze de woorden uit waarvoor haar ouders de afgelopen zestien jaar al bang waren geweest, vanaf de dag dat Grace geboren werd. Niet 'Ik ben zwanger', of 'De vliezen zijn gebroken', of 'Er is een ongeluk gebeurd'.

Grace ging naar beneden, met een lege maag en wilde ha- ren, en zei tegen haar ouders: 'Ik wil mijn biologische moeder gaan zoeken.'

Grace had altijd geweten dat ze geadopteerd was. Haar ouders hadden er nooit een geheim van gemaakt. Maar ze spraken er ook niet echt over. Het wás gewoon zo.

Nu keek Grace aan de ontbijttafel naar haar moeder, die in een reflex het deksel van de pindakaas losdraaide en weer vastdraaide. Na de derde keer pakte haar vader de pot uit haar handen. 'We moeten een familieberaad houden,' zei hij terwijl de handen van haar moeder naar haar papieren servetje afdwaalden.

De laatste keer dat ze een familieberaad hadden gehad, had Grace verteld dat ze zwanger was. Als dit zo doorging zouden haar ouders waarschijnlijk nooit meer een familieberaad aandrurven.

‘Oké,’ zei Grace. ‘Vandaag.’

‘Morgen.’ Haar moeder had eindelijk haar stem teruggevonden. ‘Ik heb vandaag een vergadering en we moeten...’ Ze keek Grace’ vader aan. ‘We moeten wat papieren voor je halen. Die liggen in de kluis.’

Er had altijd een onuitgesproken afspraak tussen Grace en haar ouders bestaan. Zij vertelden haar alles wat ze wilde weten over haar biologische familie, maar alleen als ze erom vroeg. Ze was een paar keer nieuwsgierig geweest – bijvoorbeeld toen het in de brugklas bij biologie over DNA ging, en toen ze in de tweede klas ontdekte dat Alex Peterson twee moeders had en zich afvroeg of zij misschien ook twee moeders had – maar deze keer was het anders. Grace wist dat er ergens ter wereld een vrouw was die misschien geleden had (en misschien nog leed) zoals Grace nu leed. Een ontmoeting met haar zou Peach niet bij haar terugbrengen, zou de scheuren waardoor Grace uit elkaar dreigde te vallen niet dichten, maar het zou tenminste iets zijn.

Grace had behoefte om zich weer met iemand te verbinden.

Haar ouders wisten heel weinig over haar moeder. Dat was niet echt een verrassing voor Grace. Het was een privéadoptie geweest, via juristen en de rechtbank. Haar moeders naam was Melissa Taylor. Grace’ ouders hadden haar nooit ontmoet. Dat had Melissa niet gewild.

Er was geen foto van Melissa, geen vingerafdrukken, geen briefje of aandenken, alleen een getekend document van de rechtbank. Het was zo’n veelvoorkomende naam dat Grace al zag aankomen dat ze urenlang kon googelen zonder iets te vinden, en bovendien leek het alsof Melissa misschien nooit gevonden had willen worden. ‘We hebben haar een brief ge-

stuurd via haar advocaat,' zei Grace' moeder, terwijl ze haar een dunne envelop gaf. 'Vlak na jouw geboorte, om haar te vertellen hoe dankbaar we waren, maar die werd teruggestuurd.' Dat laatste had ze er niet bij hoeven zeggen. Grace zag de rode RETOUR AFZENDER-stempel al staan op het witte papier.

Maar net nu er een nieuwe, andere (maar niet ergere) wanhoop de kop opstak, dat er geen vrouw bestond die haar had gewild, die naar haar had gesnakt zoals Grace naar Peach snakte, die had gesidderd en geleden en alles over haar had willen weten, zeiden Grace' ouders iets wat het zwarte gat dat haar dreigde op te slokken onmiddellijk liet verdwijnen.

'Grace,' zei haar vader voorzichtig, alsof hij met zijn stem een mijneveld betrad, 'je moeder had nog meer kinderen.'

Nadat Grace naar de wc was gegaan om over te geven, haalde ze een glas water en ging weer aan tafel zitten. Ze kreeg de zenuwen van de bezorgde blik van haar moeder.

Ze vertelden haar het verhaal in voorzichtige, duidelijk vooraf geoefende bewoordingen: haar broer heette Joaquin. Hij was pas één jaar oud toen Grace werd geboren en was een paar dagen nadat zij hier in huis was gekomen de pleegzorg in gegaan. 'Ze hebben ons nog gevraagd of wij zijn pleegouders wilden zijn,' legde Grace' moeder uit, en zelfs nu nog, zestien jaar later, zag Grace de rimpels van spijt die Joaquin op haar gezicht had geëetst. 'Maar jij was nog maar net geboren en wij – wij waren er niet klaar voor, voor twee kinderen. En je oma was net ziek geworden...'

Grace kende dat deel van het verhaal al. Haar oma, Gloria Grace, de vrouw met wie Grace haar naam deelde, had een maand voor Grace' geboorte te horen gekregen dat ze alvleesklierkanker in het laatste stadium had. Vlak na Grace'

eerste verjaardag was ze overleden. ‘Het beste jaar en het slechtste jaar,’ zo omschreef Grace’ moeder het, als ze er al over sprak. Grace wist dat ze niet te veel vragen moest stellen.

‘Joaquin,’ zei Grace nu, om het woord door haar mond te laten rollen. Ze beseftte dat ze nooit een Joaquin had gekend, dat ze die naam nooit eerder had uitgesproken.

‘Later hoorden we dat hij terecht was gekomen bij een pleeggezin dat van plan was hem te adopteren,’ zei haar vader. ‘Meer weten we niet van hem. We hebben geprobeerd om hem te blijven volgen, maar... het is een ondoorzichtig systeem.’

Grace knikte en probeerde het allemaal te verwerken. Als haar leven een film was geweest, zou er op dit moment dramerige orkestmuziek aanzwellen. ‘Maar jullie zeiden kinderén? Meervoud?’

Haar moeder knikte. ‘Vlak nadat Gloria Grace’ – zo werd ze altijd door iedereen genoemd – ‘overleden was, werden we gebeld door dezelfde jurist die ons had geholpen jou te krijgen. Er was weer een baby, een meisje, maar we konden niet...’ Ze keek weer naar Grace’ vader, alsof hij haar kon helpen de kloof tussen de woorden te overbruggen. ‘We konden het niet, Grace,’ zei haar moeder, en haar stem klonk even onvast, tot ze haar keel schraapte. ‘Ze is geadopteerd door een gezin dat zo’n twintig minuten verderop woont. We hebben hun contactinformatie. We hebben afgesproken dat als een van jullie ooit contact met de ander wilde, we dat zouden laten weten.’

Ze schoven haar over de tafel een mailadres toe. ‘Ze heet Maya,’ zei haar vader. ‘Ze is vijftien. We hebben gisteravond met haar ouders gesproken en zij hebben met haar gesproken. Als je haar wilt mailen, dan wacht ze op je bericht.’

Die avond zat Grace voor haar laptop. De cursor knipperde haar toe terwijl zij probeerde te bedenken wat ze aan Maya moest schrijven.

~~Lieve Maya, ik ben je zus en~~

Nope. Veel te familiair.

~~Hoi Maya, mijn ouders hebben me net over jou verteld, en
wauw!~~

Grace kon zichzelf wel slaan toen ze die zin teruglas.

~~Hé Maya, hoe gaat het? Ik wilde altijd een zusje en nu heb
ik er een~~

Ze kon maar beter een ghostwriter inhuren.

Uiteindelijk, na bijna een halfuur typen, wisselen en opnieuw typen, had ze iets wat er redelijk uitzag.

Hoi Maya,
Mijn naam is Grace en ik heb pas ontdekt dat jij en ik dezelfde biologische moeder hebben. Mijn vader en moeder hebben me vandaag over jou verteld en ik moet toegeven dat ik een beetje in shock ben, maar ook heel erg blij. Ze zeiden dat je al wist dat ik besta, dus ik hoop dat deze mail je niet al te erg overvalt. Ik weet ook niet of je ouders je hebben verteld over Joaquin. Dat is misschien onze broer. Het zou leuk zijn als we hem samen konden gaan zoeken? Mijn ouders zeiden ook dat je een halfuur bij mij vandaan woont, dus misschien kunnen we een keer samen koffie gaan

drinken of zo? Als je mij wilt leren kennen, wil ik jou ook graag leren kennen. Maar voel je niet verplicht. Ik kan me voorstellen dat dit misschien allemaal erg raar is. Ik hoop snel van je te horen,
Grace

Ze las het drie keer door en klikte toen op verzenden.
Nu kon ze alleen maar afwachten.

Toen Maya klein was, was de Disney-versie van *Alice in Wonderland* haar lievelingsfilm. Ze vond het een fantastisch idee om in een konijnenhol te vallen en in het onbekende te storten, en het was natuurlijk ook geweldig dat een wit konijntje een vestje en een bril kon dragen.

Ze was vooral dol op de scène waarin Alice te groot werd voor het huis van het Witte Konijn. Haar benen en armen gingen door de ramen naar buiten, dwars door het glas heen, en haar hoofd brak door het dak, terwijl er overal om haar heen mensen stonden te gillen en te schreeuwen. Maya was gék op dat gedeelte. Ze liet haar ouders het steeds opnieuw terugspoelen en lachte zich slap om het idee dat een dak zichzelf op de juiste plek kon terugzetten.

Maar als haar ouders nu ruziemaakten en de muren van haar huis op haar af kwamen en ze het liefst de ruiten zou inslaan om te ontsnappen, leek het idee van een huis dat uit zijn voegen barstte niet meer zo grappig.

Maya kon zich eigenlijk geen tijd herinneren dat haar ouders geen ruzie hadden. Toen zij en haar zusje Lauren nog klein waren, deden ze het achter gesloten deuren, met gedempte stemmen en de volgende dag geforceerde glimlachjes

bij het ontbijt. Maar in de loop van de jaren werden de zachte woorden steeds harder uitgesproken. Daarna werd het schreeuwen, en uiteindelijk gillen.

Het gillen was het ergst, schrill en hoog, het soort geluid waardoor je met je handen je oren wilt dichthouden en domweg terug wilt gillen.

Of wilt wegrekken om je te verstoppen.

Maya en Lauren kozen voor het laatste. Maya was dertien maanden ouder dan Lauren, dus voelde ze zich verantwoordelijk. Ze dook snel op de afstandsbediening en zette de tv zó hard dat je haast niet meer wist wat het meeste lawaai maakte, wie er het meest op gebrand was om de herriestrijd te winnen. 'Zet die tv eens zachter!' had haar vader al meer dan eens geroepen, en dat voelde zo oneerlijk. Ze hadden hem alleen maar harder gezet omdat hij zelf te veel herrie maakte.

Maya en Lauren waren nu vijftien en veertien.

De ruzies waren luidruchtiger dan ooit.

De ruzies gingen achter elkaar door.

Jij bent altijd aan het werk! Je bent altijd aan het werk, en je bent nooit –

Voor jou! Voor de meisjes! Voor ons gezin! Jezus Christus, je wilt alles hebben en als ik je dat probeer te geven –

Maya was oud genoeg om te begrijpen dat veel van die boze woorden te maken hadden met de wijn: een glas voor het eten, twee of drie tijdens het eten, en een vijfde dat klotzend in het glas werd gegoten als Maya's vader weg was voor zijn werk. Maya zag nooit lege flessen bij het afval en de planken in de voorraadkast leken altijd vol te staan met ongeopende flessen. Ze vroeg zich af voor wie haar moeder de bewijzen eigenlijk verborg: voor haar dochters, haar man of haarzelf.

Aan de andere kant had ze haar moeder wel drie flessen per

avond willen laten drinken als ze daar kalm van zou worden, of meegaand. Of zelfs alleen maar slaperig, in hemelsnaam.

Maar haar ouders raakten alleen maar opgefokt van de wijn, als raceauto's die vlak voor de wedstrijd hun motoren tegen elkaar laten brullen tot iemand met een vlag zwaait en ze – *vroem!* – uit het zicht verdwijnen. Maya en Lauren hadden geleerd om voor die tijd uit de buurt te zijn, veilig boven verschanst in hun slaapkamer of bij een vriendin. Soms zeiden ze zelfs dat ze bij een vriendin waren, maar bleven ze in de achtertuin afwachten tot de kust weer veilig was. Het was niet zo dat de ruzies van hun ouders uitdraaiden op geweld of zo; woorden konden harder aankomen dan een glas dat tegen de muur uiteenspat, meer pijn doen dan een vuist die tanden uit een mond slaat.

Het patroon was niet moeilijk te volgen. Maya wist vrij zeker dat ze hun dialoog al kon uitschrijven. Zodra ze begonnen te schreeuwen duurde het altijd ongeveer een kwartier voor haar moeder haar vader van vreemdgaan beschuldigde. Maya wist niet of hij dat echt deed, en eerlijk gezegd kon het haar niet eens zoveel schelen. Laat hem, als hij daar gelukkig van werd. Maya vermoedde dat haar moeder dolblij zou zijn als het waar was. Alsof ze eindelijk een wedstrijd won waaraan ze al twintig jaar meedeed.

Zou je er dood aan gaan om eens een keer voor acht uur 's avonds thuis te komen? Hè? Zou dat zo'n ramp zijn?

O, mag ik je er dan even aan herinneren wie er ook alweer een nieuwe keuken wilde? Dacht je soms dat die zichzelf betaalt?

Ze keek op toen er op haar deur werd geklopt. Ze verwachtte half dat het Claire zou zijn, al wist ze dat dat niet kon. Ze had nu vijf maanden een relatie met Claire en in haar armen was het veiliger en beter dan op alle verstopplekjes in al-

le achtertuinten van de wereld. Claire was veiligheid. Claire, dacht Maya soms, voelde als een thuis.

In plaats daarvan stond Lauren voor de deur. ‘Hé,’ zei ze toen Maya opendeed. ‘Mag ik even hier komen hangen?’

‘Tuurlijk,’ zei Maya.

Op een bepaald moment, en Maya wist niet precies wanneer, waren hun gesprekken veranderd: van hilarisch gegiechel in gefluisterde geheimen in korte zinnen en daarna in antwoorden van één of twee woorden. De dertien maanden leeftijdsverschil hadden een kloof tussen hen geslagen die elke maand alleen maar breder werd.

Maya had altijd geweten dat ze geadopteerd was. In een gezin van roodharigen was dat maar al te duidelijk. Toen Maya klein was, vertelde haar moeder haar voor het slapengaan hoe ze haar uit het ziekenhuis mee naar huis hadden genomen. Ze had het verhaal natuurlijk al duizend keer gehoord, maar ze wilde het steeds opnieuw horen. Haar moeder kon heel goed vertellen (in haar studententijd was ze nog radio-dj geweest), en ze dikte het altijd aan: ze liet met grote, overdreven gebaren zien hoe eng ze het hadden gevonden om Maya voor het eerst in haar autostoeltje te zetten en hoe ze bijna alle flessen desinfecterende handzeep hadden gekocht die er in de winkel te krijgen waren.

Maar Maya’s favoriete stukje was altijd het einde. ‘En toen,’ zei haar moeder, terwijl ze het dekbed goed over haar heen trok en haar lekker instopte, ‘kwam je bij ons thuis. Waar je hoort.’

Vroeger leek het niet uit te maken dat Maya geadopteerd was en Lauren niet. Ze waren zusjes, en dat was dat. Maar toen hadden andere kinderen het haar uitgelegd.

Andere kinderen konden echte rotzakken zijn.

‘Ze hadden je vast niet genomen als Lauren als eerste ge-

boren was,' had Maya's beste vriendin in groep 5, Emily Whitmore, op een dag tijdens de middagpauze aan haar uitgelegd. 'Lauren is een *biologisch* kind' – ze zei het alsof ze dat woord net van iemand had geleerd – 'en jij niet. Dat is gewoon een feit.' Maya zag Emily's gezicht nog voor zich terwijl ze dit 'feit' uitlegde, ze herinnerde zich nog precies de scherpe, snijdende neiging om haar achtjarige vuist recht in Emily's zelfgenoegzame smoeltje te planten. Emily was dat jaar nogal bezig geweest met 'dingen eerlijk zeggen', en waarschijnlijk was dat ook de reden dat ze niet zoveel vrienden meer had nu ze in de vierde klas van de middelbare school zaten. (Maar haar gezicht zag er nog steeds zelfgenoegzaam uit. En Maya wilde haar vuist er nog steeds in planten.)

Maar Emily had gelijk gehad over één ding: drie maanden nadat haar ouders Maya hadden gekregen, had haar moeder ontdekt dat ze zwanger was van Lauren. Ze hadden bijna tien jaar lang geprobeerd om tenminste één baby te krijgen, en nu waren ze gezegend met twee.

Of nou ja, *gezegend* was niet altijd het woord dat Maya gebruikt zou hebben.

'Wie van jullie is er geadopteerd?' vroegen de mensen soms aan haar en Lauren, en dan keken de meisjes hen alleen maar wezenloos aan. Eerst hadden ze niet begrepen dat het een grapje was, maar Maya vatte hem een heel stuk sneller dan Lauren. Dat kon ook niet anders. Zij was de enige die afweek, de enige die geen bleekwitte huid, sproeten en oranje-rood haar had, de enige donkere, bruinharige vlek op alle familiefoto's boven de trap.

Als hun ouders ruzie hadden, fantaseerde Maya soms dat ze het hele huis in brand zou steken. Ze dacht altijd dat ze de meeste benzine over die familieportretten in de gang zou gie-ten.

Tegen de tijd dat ze vijf was, begreep Maya dat ze anders was. Toen ze op de kleuterschool een keer Ster van de Week was en de andere kinderen haar van alles mochten vragen, wilden ze allemaal weten waarom ze geadopteerd was, waar haar ‘echte mama’ was, of ze soms was weggegeven omdat ze stout was geweest. Niet één van hen vroeg iets over haar schildpad Scooch of over haar lievelingsdekentje dat haar overgrootmoeder Nonie voor haar had gebreid. Na afloop had ze gehuild. Ze had niet kunnen uitleggen waarom.

Maar toch hield ze van haar ouders, met een toewijding die haar soms bang maakte.

Soms droomde ze over de ouders die haar hadden weggegeven en dan schrok ze wakker uit een droom waarin ze op de vlucht was voor gezichtloze, bruinharige mensen die hun armen naar haar uitstrekten, badend in het zweet van de inspanning om te ontsnappen. Haar ouders waren – afgezien van de wijn, het geruzie, de verstikkende volwassenheid van nieuwe keukens en hypotheekaflossingen – goede mensen. Erg goede mensen. En ze hielden oprecht en innig van haar. Maar Maya zag altijd dat de opvoedingsboeken die ze lazen over geadopteerde kinderen gingen, niet over biologische. Ze besteedden zoveel tijd aan het normaal maken van haar leven dat Maya soms het gevoel had dat ze allerminst normaal was.

Ze maakte ruimte op haar bed vrij voor Lauren. ‘Waar ben je mee bezig?’

‘Wiskundehuiswerk,’ zei Lauren. Lauren was heel slecht in wiskunde, in elk geval vergeleken met Maya. Ze zat maar één klas hoger dan Lauren, maar was drie jaar verder met wiskunde. ‘En jij?’

Maya gebaarde min of meer in de richting van haar laptop. ‘Opstel.’

‘O.’

Eerlijk is eerlijk: Maya was inderdaad bezig met een opstel. Alleen niet precies op dat moment. Ze werkte er al een week aan en had het drie dagen geleden moeten inleveren. Maar ze wist dat haar leraar haar er wel mee weg zou laten komen. Leraren waren gek op Maya. Ze wond ze moeiteloos om haar vinger, en als ze daarmee klaar was, had ze extra punten zonder dat ze daar iets voor had hoeven doen. En trouwens, de wereld zat heus niet ademloos te wachten op het zoveelste opstel over het belang van de karakterschetsen in de dichtbundel *Spoon River Anthology*.

In plaats daarvan zat ze met Claire te chatten.

Claire was afgelopen maart bij hen op school gekomen. Maya zag nog zó voor zich hoe ze was komen aanlopen over het gras voor de school, met haar rugzak over één schouder in plaats van twee, zoals alle anderen op het schoolterrein hem droegen.

Maya vond haar meteen al leuk.

Ze vond het leuk dat haar nagellak altijd, áltijd afbrokkelde, maar dat ze nooit gespleten haarpunten had. Ze vond het leuk dat Claires sokken nooit bij elkaar pasten, maar dat ze de allerbeste schoenen had. (Maya zou een moord doen voor haar Doc Martens en vervloekte haar eigen voeten, die twee maten groter waren dan die van Claire.)

Ze hield van het gevoel van Claires hand in de hare, van haar huid die soms zachter en prikkelender kon aanvoelen dan alles wat Maya ooit had aangeraakt. Ze hield van Claires lach (die diep was en eerlijk gezegd vooral klonk als een gans die vermoord werd) en van Claires mond en van de manier waarop Claire haar over haar hoofd kon strelen alsof ze iets heel liefs en kostbaars was.

Maya, die haar hele leven al probeerde uit te zoeken waar ze eigenlijk paste, hield van het feit dat Claire meteen naast

haar op haar plek viel, alsof ze al hun hele leven op elkaar gewacht hadden.

Omdat Maya's ouders geen ouderwetse mastodonten waren, vonden ze het totaal geen probleem dat hun dochter lesbisch was. Of om preciezer te zijn: ze vonden het niet alleen geen probleem, ze waren er tróts op. Haar vader plakte zelfs een regenboogsticker op zijn auto, tot lichte schok van de buurt, tot Maya voorzichtig uitlegde dat een regenboogsticker op je auto meestal betekende dat jij gay was, dus misschien kregen de burens het verkeerde idee?

Evengoed was het een lief gebaar. Ze doneerden geld aan PFLAG, een organisatie voor familie en vrienden van LGBTQ's, en samen met haar vader deed ze mee aan een sponsorloop. Wat dat betrof kreeg Maya alle steun die ze zich kon wensen, en daar was ze dankbaar voor. Ze zou alleen willen dat haar ouders af en toe ook wat aandacht aan hun eigen relatie besteedden, in plaats van alleen aan de hare.

Er werd weer met een deur geslagen en Lauren schrok. Niet erg, maar wel zoveel dat het Maya opviel.

Wil je je dochters eigenlijk wel zien?

Hoe dúrf je zoiets tegen me te zeggen!

Je hebt niet eens aan Maya gevraagd of –

De meisjes keken elkaar aan. 'Heb je al iets van dat meisje gehoord?' vroeg Lauren even later.

Maya schudde haar hoofd. 'Nee.'

De avond daarvoor waren Maya's ouders met haar gaan zitten – het was de eerste keer in maanden dat ze hen allebei thuis zag zonder dat ze elkaar in de haren vlogen – om haar te vertellen over een meisje dat Grace heette. Ze was Maya's halfzus en bleek met haar ouders twintig minuten verderop te wonen. Kennelijk had die Grace nu voor de allereerste keer naar haar biologische familie gevraagd. Er was ook nog een

jongen, een halfbroer die Joaquin heette, hoewel niemand meer leek te weten waar hij was, als bij een sleutelbos die kwijt was. ‘Vind je het goed als we Grace jouw mailadres geven?’ had haar vader gevraagd.

Maya had alleen haar schouders opgehaald. ‘Ja, oké.’

Het was helemaal niet oké, niet echt, maar ze durfde er niet op te vertrouwen dat haar ouders sterk zouden blijven. Ze konden zich nauwelijks inhouden als ze bij elkaar in de buurt waren – hoeveel energie hadden ze nog over voor haar? Ze had geen enkele behoefte om te gaan huilen waar zij bij waren, om vragen te stellen of hen een glimp te laten opvangen van wat ze dacht. Ze durfde haar gedachten niet aan hen toe te vertrouwen, niet nu ze als olifanten in de porseleinkast tekeergingen. Ze zou afstand moeten houden om zich tegen dat soort schade te beschermen.

Afgelopen nacht was ze wakker geschrokken uit een verschrikkelijke nachtmerrie: de lange, donkerharige mensen wilden haar pakken, probeerden haar het slaapkamerraam uit te sleuren, en ze was naar adem snakkend wakker geworden. Haar handen hadden zo erg getrild dat ze Claire niet eens een berichtje kon sturen op haar telefoon. Ze wist eigenlijk niet wat ze angstaanjagender had gevonden: dat vreemde mensen haar probeerden weg te kapen of dat ze niet helemaal zeker wist of ze wilde dat dat zou mislukken.

Ze had niet meer kunnen slapen.

Je kent Maya toch. Ze zal je uit zichzelf niets vertellen, je moet het vragen! Ze is niet zoals Lauren! Als jij ook maar een béétje tijd met ze zou –’

Niet dat Maya het nou zo leuk vond om geadopteerd te zijn, maar op dit soort momenten was ze bijna blij dat deze mensen biologisch niet aan haar verwant waren. (Blij dat ik jou niet ben, Lau, dacht ze soms als de ruzies te luidruchtig wer-

den, te dichtbij kwamen.) Het was makkelijker om zich een wereld van mogelijkheden voor te stellen, een wereld waar letterlijk iedereen familie van haar kon zijn. Maar daardoor leek de wereld soms juist weer te groot en dan begon Maya zich alleen te voelen, met niets en niemand verbonden, alsof ze zomaar weg kon zweven. Dan pakte ze Claires hand en hield die stevig vast tot ze weer met haar beide voeten op de grond stond.

‘Denk je dat ze gaan scheiden?’ had Lauren haar een paar maanden geleden gevraagd, toen hun vader het huis uit was gestormd en hun moeder niet eens bij hen was komen kijken. Die nacht hadden de meisjes samen in één bed geslapen, iets wat ze niet meer hadden gedaan sinds ze klein waren.

‘Doe niet zo stom,’ had Maya gezegd, maar de gedachte hield haar de hele nacht wakker. Als haar ouders uit elkaar gingen, wie zouden ze dan kiezen? Lauren was een biologisch kind, precies zoals Emily Whitmore had gezegd. Maya niet.

Het was natuurlijk een belachelijk idee.

Maar dan nog.

Toen iedereen die avond weer naar boven was gegaan, toen Lauren weer naar haar eigen kamer was vertrokken en de deur achter zich had dichtgedaan en Maya met Claire had geappt tot ver na de tijd dat ze niet meer op de telefoon mocht (mijn ouders gaan echt scheiden lol) en er niemand was gekomen om haar tegen te houden, lag Maya wakker in bed.

Om drie uur ’s nachts leek alles erger. Dat was gewoon een feit.

Ineens pingde haar telefoon. Het was een e-mailnotificatie en ze opende haar inbox. Ze had ergens gelezen dat elke minuut waarin je in bed op je telefoon zit, je een uur slaap kost.

Ze had het flauwekul gevonden, maar nu leek het heel goed mogelijk.

Zus? was het onderwerp van de mail.

En hij was niet van Lauren.

Maya opende de mail.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Far from the Tree*

Verschenen bij HarperTeen, een imprint van HarperCollins Publishers

© 2017 Robin Benway

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: Philip Pascuzzo

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image, Assen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4534 6 (e-book 978 90 261 4535 3)

NUR 284, 285